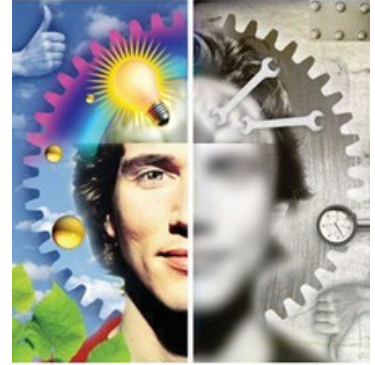

Hit és kreativitás (febr. 21.)

Mt.14,22-33

Amikor Jézus a tengeren járva a tanítványokhoz közelít (mert csak őket előre-küldve volt lehetősége arra, hogy egy kicsit magában imádkozzon), a tanítványok először azt, hiszik, hogy kísértet. Amikor Ő megismerteti magát velük, egyedül Péternek jut eszébe ez a merész kérés, hogy odamehessen Jézushoz a vízben járva. S ez a pillanat, amit én ki szeretnék emelni a történetből. Péter kreativitását, ami lehetővé tette számára, hogy egy olyan élményben részesüljön, amiben rajta és Jézuson kívül senki más. Ha a hit és a kreativitás összekapcsolódik, akkor abból ilyen csodák szülehetnek az életünkben.

Létezhet természetesen kreativitás hit nélkül is, hiszen az ember bűnös állapotában is megőrizte istenképiségének nyomait, ha torzult módon is. A kreativitás pedig mindig a kreátorhoz kapcsol minket. Ótőle kaptuk a teremtés, az önkifejezés képességét, ami meg is különböztet minket minden más élőlénytől. A hangyák nem azért építik zseniális és csodálatos váraikat, mert ki akarják fejezni magukat, s nem is fog megtörténni az, hogy pár hangya most azt mondja egymásnak: Figyel-jetek srácok, elég volt már ezekből a gótikus stílusú bolyokból, építsünk most már rene-szánsz stílusban... Az ember viszont Istentől kapott ajándékként képes az önkifejezésre, a kreativitásra. S ez akkor töltheti be igazi helyét, ha a hittel kapcsolódik össze, mint itt most Péter esetében. Persze sokszor van az, hogy pont a hit nevében akarja valaki elfojtani a kreativitást. Csak úgy lehet hinni, megtérni, imádkozni, Bibliát olvasni, ahogy mi mondjuk! Ez ugyanazért nagyon szomorú, mert a kreativitásunkat Istentől kaptuk, s istenképűségünk egyik meghatározó eleme. A hitünk igényli a kreativitást (Péter merészet tudott kérni, s kérése teljesülhetett), s a kreativitás igényli a hitet (addig tudott a vízben járni, amíg a hit mozgatta). Merjetez Istenbe vetett hittel önállóan, bátran gondolkozni!

Az igazi kincs (febr. 16.)

Mt 13,44-46

Nemrégiben hallottam a rádióban, hogy egy franciaországi pezsgőgyár felújtásakor a gerendák közé rejtve 479 darab arany húszdollárost találtak. A kincs értéke több mint 200 millió forint. A kincs felét a munkásoknak adják, a másik fele pedig a gyárat illeti. Gondoljunk csak bele, hogy milyen élmény lehet ennek a kincsnek a megtalálása. Vajon mire gondolhattak a megtalálók, amikor a – beszámoló szerint – a gerendák közül arany kezdett potyogni a fejükre? Vajon nem fordult-e meg bennük a gondolat, hogy eltitkolják? Talán azért nem, mert tudhatták, hogy a kincsnek, ha nem is az egésze, de a fele őket illeti. Ha az egészet be kellett volna szolgáltatniuk, lehet, hogy az egész történet titokban maradt volna. De mivel sajátjuknak érezték a gyárat is meg a kincset is, ezért nem volt mitől félniük.

Jézus példázatában a kincset találó napszámos viszont nem ilyen szerencsés: Ő a más földjén találja a kincset. Ezért el is rejti, hogy később jöjjön vissza érte, miután megvette ezt a darab szántóföldet. Így már jogosan övé lehet a kincs. Viszont erre a vásárra mindenét rá kell költenie. Nyilván nem gazdag ember, ha a más földjén dolgozik napszámba, s nem a sajátján. De kölcsönkér, eladja

vagyontár ahonnan csak tud, pénzt szeret: a lényeg az, hogy meglegyen az a földdarab. Mert abban a földdarabban olyan kincs van, ami minden kamatot fedez a kölcsönök visszafizetésénél, és minden eladott holmi helyett tízszer jobban tud venni. Mindenki megéri döntését, és egyet is ért vele. Ugyanígy van az Isten országa is: Nem tudnánk megszerezni, mert nincs meg hozzá az a vagyonunk, ami elég lenne ahhoz, hogy bejussunk. De a földművesnek sem a kincset kellett megvennie, csak egy darab földet. Azért is mindenét oda kellett adnia. De így meg tudta szerezni. Minekünk is mindenünket oda kell adnunk ahhoz, hogy Isten országának polgáraivá lehessünk. Azért kell mindenünket odaadnunk, mert ne kompatibilisek a régi életünk

szokásai, reflexei az újjal. Olyan ez mint a számítástechnikában. Ha van egy 10 éves számítógépem, akkor azt már nem lehet – vagy legalább is nem érdemes – darabonként felújítani: Mások a csatlakozások, foglalatok. Mindent ki kell pakolni belőle, hogy újat lehessen kezdeni, kezdve az alaplappal, s aztán az új alaplpra lehet ráépíteni a többi új alkatrészt. A mi életünkben sem lehet a régi alaplapba beleerőszakolni a krisztusi élet új „alkatrészeit”. Ezért kell a földműveshez hasonlóan mindent eladnunk, hogy Isten országát megnyerhessük. De ez olyan gazdagsággal ajándékoz meg minket, amit elképzelni sem tudtunk előtte. Olyan „programok” is futni fognak életünkben, amik addig el sem indultak, vagy csak nagyon akadozva mentek (pl. szeretet, megbocsájtás), most pedig simán és könnyedén futnak.

A napszámosnak semmi gondolkozást nem igényelt, hogy a helyes döntést meghozhassa. A mi számunkra sem kell, hogy kérdés legyen: megéri az Isten országáért minden áldozatot meghozni, hogy *megnyerjük azt, amint nem veszíthetünk el.*

Kriszus elfogad téged (febr. 6.)

Mt 12,1-8

Mindig voltak olyanok, mint akik rögtön kiszúrták, hogy Jézus tanítványai kalászt tépdeseve mennek át a gabonaföldön, szombat napján. Ahogy próbáltam magam elé képzelni a jelenetet, megszemélyesítve az egyes szereplőket a környezetemben lévővel, simán eszembe jutottak olyanok, akik ma ugyanígy, üres, de kegyesnek látszó, kötözködésükkel lehetetlenítik el az Isten országának növekedését.

Biztos vagyok benne, hogy ti is találkoztatok már ilyenekkel: *Hogy jöhetsz ilyen frizurával, nadrágban, cipőben, fülbevalóval stb. templomba?* Egy ilyen kérdés után persze tényleg felvetődik benned a kérdés: *Hogy jöhettek el a templomba? Hogy lehettem ilyen ostoba?* De mi derül ki Jézus válaszából? Kinek nincs itt helye? A kalászt tépő tanítvány vagy az ítélkező farizeusoknak? Az utóbbiaknak. Meg kellene, hogy térjenek. Mert ezzel a hozzáállással nem juthatnak be a Mennyek országába. Krisztus mellettetek áll, ha tiszta szívvel – még ha nem is tiszta nadrággal, vagy hajjal – közeledtek felé. Ő ura a szombatnak, ura a törvénynek, ura ezeknek a képmutatóknak is, és neked is Urad. És Ő szeretettel elfogad, olyannak, amilyen vagy. És ha ez a szeretet majd más milyenné formál, mint amilyen esetleg most vagy, akkor formáljon. De ez nem feltétel. Úgy járulhatsz Krisztus elé, ahogy vagy. És ez nem csak a külsőre, de a belsőre is vonatkozik: ha dühös, vagy ideges, ingeült, vagy kiábrándult vagy, ha legszívesebben leugranál valami magas toronyból, vagy éppen valaki más löknél ki onnan szívesen: Jöhetsz hozzá, kiöntheted előtte a szívedet, mert Ő elfogad olyannak, amilyen vagy. Ne gondold, hogy csak akkor van értelme imádkozni, amikor elég kegyes hangulatban vagy, és aznap éppen semmi olyat nem követtél el – még – amit szégyellned kellene... Ha mindig erre várnék, nagyon keveset imádkozhatnék. Viszont ha imádkozom, akkor rendbe jövök. Mert tudom, hogy Ő elfogad és szeret olyannak, amilyen vagyok, akkor is, ha a környezetem nem így tesz.

Biztos vagyok benne, hogy ti is találkoztatok már ilyenekkel: *Hogy jöhetsz ilyen frizurával, nadrágban, cipőben, fülbevalóval stb. templomba?* Egy ilyen kérdés után persze tényleg felvetődik benned a kérdés: *Hogy jöhettek el a templomba? Hogy lehettem ilyen ostoba?* De mi derül ki Jézus válaszából? Kinek nincs itt helye? A kalászt tépő tanítvány vagy az ítélkező farizeusoknak? Az utóbbiaknak. Meg kellene, hogy térjenek. Mert ezzel a hozzáállással nem juthatnak be a Mennyek országába. Krisztus mellettetek áll, ha tiszta szívvel – még ha nem is tiszta nadrággal, vagy hajjal – közeledtek felé. Ő ura a szombatnak, ura a törvénynek, ura ezeknek a képmutatóknak is, és neked is Urad. És Ő szeretettel elfogad, olyannak, amilyen vagy. És ha ez a szeretet majd más milyenné formál, mint amilyen esetleg most vagy, akkor formáljon. De ez nem feltétel. Úgy járulhatsz Krisztus elé, ahogy vagy. És ez nem csak a külsőre, de a belsőre is vonatkozik: ha dühös, vagy ideges, ingeült, vagy kiábrándult vagy, ha legszívesebben leugranál valami magas toronyból, vagy éppen valaki más löknél ki onnan szívesen: Jöhetsz hozzá, kiöntheted előtte a szívedet, mert Ő elfogad olyannak, amilyen vagy. Ne gondold, hogy csak akkor van értelme imádkozni, amikor elég kegyes hangulatban vagy, és aznap éppen semmi olyat nem követtél el – még – amit szégyellned kellene... Ha mindig erre várnék, nagyon keveset imádkozhatnék. Viszont ha imádkozom, akkor rendbe jövök. Mert tudom, hogy Ő elfogad és szeret olyannak, amilyen vagyok, akkor is, ha a környezetem nem így tesz.

Ugyanez igaz rátok is: Ha ilyen támadásokkal találkoztatok, vagy más akaszt ki titeket: Krisztus szeret, elfogad és bíz benned. Merj te is bízni benne!

Miklós Attila
iskolalelkész